

Sygn. akt I C 1492/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 czerwca 2016r.

Sąd Rejonowy w Słupsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym :

Przewodniczący: SSR Barbara Nowicka

Protokolant: st.sekr.sąd. Ewa Muzyka - Boluk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 15 czerwca 2016r. w S. sprawy

z powództwa E. S.

przeciwko **J. J.**

o zapłatę kwoty 7.076,07 zł wraz z ustawowymi odsetkami

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 1492/15

UZASADNIENIE

Powódka E. S. wniosła w pozwie wniesionym w dniu 13.01.2015 r. o zasądzenie od **pozwanej J. J.** kwoty 7.076,07 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

Na uzasadnienie powódka wskazała, iż pozostawała w związku konkubenckim z A. P., z którym wspólnie zamieszkiwała w nieruchomości lokalowej położonej w S. przy ul. (...), stanowiącej uprzednio własność W. P., a obecnie J. J.. Argumentowała, iż korzystała wraz z A. P. z ww. nieruchomości przez wiele lat na podstawie umowy użyczenia zawartej z W. P. na czas nieoznaczony. W związku z bezpłatnym użyczeniem lokalu konkubenci wspólnie oraz powódka samodzielnie ponosili zwykłe koszty utrzymania lokalu oraz poczynili nakłady na nieruchomość w roku 2001, 2008, 2009 i 2012. Wskazała, iż samodzielnie przeprowadziła remont lokalu polegający na odnowieniu ścian, poniosła koszty malowania, wobec zalania lokalu przez sąsiadów oraz poczyniła nakłady na poczet instalacji hydraulicznej i kanalizacji w lokalu, a nadto, wraz z A. P. poniosła koszty wykupienia mieszkania na rzecz W. P. w wysokości 3.102,00 zł, koszty zakupu, wymiany i montażu nowego okna i drzwi. Wartość dochodzonego roszczenia odpowiada wartości poczynionych przez powódkę nakładów na nieruchomość. Powódka jako podstawę prawną roszczenia powołała art. 713 k.c. w zw. z art. 752 k.c.

W dniu 17.02.2015 r. Sąd Rejonowy w Słupsku wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym w sprawie I Nc 200/15, w którym nakazał pozwanej zapłacić na rzecz powódki dochodzoną kwotę wraz z ustawowymi odsetkami oraz kwotę 1.217,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Pozwana J. J. wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości i wnosząc o oddalenie powództwa. Podniosła, iż powódka przeprowadziła remont lokalu w 2012 r. bez jej zgody oraz w trakcie postępowania o eksmisję. Nakłady poczynione przed 2012 r. nie dotyczą jej albowiem nie była wówczas właścicielką przedmiotowego lokalu. Wskazała, iż jej ojciec W. P. użyczył lokalu swojemu bratu A. P. i nie czerpał z tego tytułu korzyści. Argumentowała, iż nie łączyła jej z powódką żadna umowa, a po latach korzystania lokal został zdewastowany i zadłużony. W ocenie

pozwaną wymiana okna i drzwi w lokalu była obowiązkiem A. P., gdyż sam doprowadził do ich zniszczenia i nie płacił czynszu. Podniosła, iż powódka nie wywiązuje się z uiszczania opłat za lokal.

W piśmie procesowym z dnia 30.07.2015 r. powódka zakwestionowała twierdzenia pozwaną. Wskazała, iż reguluje na bieżąco opłaty za lokal a nakłady poczynione na nieruchomość stanowią wydatki uzasadniające żądanie ich zwrotu. Powódka czyniła nakłady na nieruchomość w czasie wspólnego zamieszkiwania w lokalu wraz z A. P., jak i po jego śmierci, partycypowała w kosztach związanych z wykupieniem lokalu, wskutek czego doszło do powstania korzyści majątkowej kosztem powódki. Jako alternatywną podstawę prawną roszczenia powołała art. 405 k.c.

W piśmie procesowym z dnia 3.11.2015 r. pozwana podtrzymała stanowisko wyrażone w sprzeciwie. Wskazała, iż dnia 6.10.2015 r. (po 3 latach i 4 miesiącach) w obecności Komornika Sądowego weszła do przedmiotowego lokalu, który w jej ocenie został zdewastowany i wymaga remontu.

W piśmie procesowym z dnia 27.11.2015 r. pozwana podniosła zarzut przedawnienia w zakresie nakładów poczynionych na wykup lokalu w 2001 r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 23.01.1990 r. zostało wydane skierowanie do lokalu nr (...) w budynku nr (...) przy ulicy (...) dla W. P. z prawem do zamieszkania wraz z najbliższą rodziną, na zasadach zakwaterowania w hotelu pracowniczym.

dowód: skierowanie nr (...) /k. 8 w aktach sprawy I C 1063/12/.

W. P. zgodził się, aby jego brat A. P. zamieszkał w lokalu nr (...) przy ulicy (...) w S..

dowód: zeznania pozwaną J. J. /k. 147 akt/.

E. S. i A. P. żyli w konkubinacie do śmierci A. P., która nastąpiła w dniu 06 kwietnia 2012r. (**bezsporne**).

E. S. zamieszkiwała wraz z A. P. w lokalu W. P. przy ul. (...) w S. od 1999 r. Wyprowadziła się z lokalu we wrześniu 2015 r.

dowód: zeznania powódki E. S. /k. 146 – 147 akt/

A. P. wypłacił w dniu 9.04.2001 r. z L. Banku kwotę 2.900,00 zł z tytułu umowy pożyczki gotówkowej nr (...), a w dniu 19.04.2001 r. z (...) S.A. kwotę 3.118,36 zł.

A. P. wpłacił do Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w S. opłatę na wykup lokalu W. P..

dowód: dowód wypłaty /k. 33 akt/, dowód wypłaty /k. 34 akt/, dowód wpłaty /k. 34 akt/.

E. S. wraz z A. P. w 2008 r., 2009 r. i 2010 r. poniosła koszty zakupu wc kompakt wraz z deską, koszty zakupu, wymiany oraz montażu nowych okien i drzwi wejściowych do ww. lokalu

dowód: faktura VAT nr (...) z dn. 22.10.2010 r. na kwotę 1.668,06 zł /k. 14 – 15 akt/, faktura VAT nr (...) z dn. 8.08.2008 r. na kwotę 99,99 zł /k. 26 akt/, faktura VAT nr (...) z dn. 28.08.2008 r. na kwotę 83,94 zł /k. 27 akt/, faktura VAT zaliczkowa nr (...) wystawiona na zlecenie nr (...) na kwotę 841,66 zł wraz z zamówieniem nr 701/sl/2009/b z dnia 21.09.2009 r. /k. 29, 30/, umowa pożyczki nr (...) /k. 31 – 32 akt/, zeznania świadka G. W. /k. 123 akt/, zeznania świadka J. B. /k. 144 – 145 akt/, zeznania świadka M. Z. /k. 145 akt/.

W 2009 r. W. P. przysługiwało spółdzielcze własnościowe prawo do przedmiotowego lokalu w Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w S..

dowód: pismo z dnia 11.08.2009 r. /k. 18 akt sprawy I C 1063/12/.

W dniu 7.05.2012 r. została zawarta przed notariuszem umowa darowizny, na mocy której W. P. darował swojej córce J. J. spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w budynku nr (...) przy ulicy (...) w S..

dowód: akt notarialny z dn. 7.05.2012 r. rep. A nr 2024/2012 /k. 95 – 96 akt/.

W dniu 12.04.2012r. J. J. przybyła do mieszkania zajmowanego przez powódkę z funkcjonariuszami policji z żądaniem, by powódka opuściła lokal.

dowód: zeznania powódki E. S. /k. 146 akt/.

Pismem z dnia 16.05.2012 r. J. J. wezwała E. S. do opuszczenia lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w S. przy ulicy (...) w budynku nr (...).

dowód: wezwanie z dn. 16.05.2012 r. /k. 71, 90 akt sprawy I C 1063/12/.

W dniu 21.05.2012 r. E. S. złożyła w Sądzie Rejonowym w Słupsku I Wydziale Cywilnym pozew przeciwko J. J. o ustalenie istnienia stosunku najmu lokalu mieszkalnego (sygn. akt I C 1063/12).

W dniu 10.08.2012 r. pozwana J. J. złożyła pozew wzajemny, w którym wniosła o nakazanie powódce (pозwanej wzajemnej) opróżnienia, opuszczenia i przekazania na rzecz pozwanej lokalu mieszkalnego położonego w S. przy ulicy (...).

W wyroku z dnia 14.03.2013 r. Sąd Rejonowy w Słupsku I Wydział Cywilny w pkt. I oddalił powództwo o ustalenie, w pkt. II nakazał pozwanej wzajemnej E. S., aby opróżniła, opuściła i wydała powódce wzajemnej J. J. lokal mieszkalny numer (...) położony w S. w budynku nr (...) przy ulicy (...).

W wyroku z dnia 8.11.2013 r., na skutek apelacji powódki (pозwanej wzajemnej) E. S., Sąd Okręgowy w Słupsku IV Wydział Cywilny Odwoławczy oddalił apelację (sygn. akt IV Ca 509/13).

dowód: pozew /k. 2-5/, pismo z dn. 10.08.2012 r. /k. 86 – 88/, wyrok Sądu Rejonowego w Słupsku z dn. 14.03.2013 r. wraz z uzasadnieniem /k. 265, 270 – 280/, wyrok Sądu Okręgowego w Słupsku z dn. 8.11.2013 r. sygn. akt IV Ca 509/13 wraz z uzasadnieniem /k. 329, 332-342/ - w aktach sprawy I C 1063/12.

Po śmierci A. P. E. S. w lokalu położonym w S. przy ul. (...) odnowiła ściany gładziami, poniosła koszty malowania pomieszczeń, wobec zalania przez sąsiadów oraz poniosła koszty instalacji hydraulicznej i kanalizacyjnej

dowód: faktura VAT nr (...) z dn. 31.08.2012 r. na kwotę 57,16 zł /k. 16 akt/, faktura VAT nr (...) z dn. 30.08.2012 r. na kwotę 175,65 zł /k. 17 akt/, faktura VAT nr (...) z dn. 29.08.2012 r. na kwotę 156,91 zł /k. 18 akt/, faktura VAT nr (...) z dn. 28.08.2012 r. na kwotę 149,80 zł /k. 19 akt/, faktura VAT nr (...) z dn. 29.06.2012 r. na kwotę 67,80 zł /k. 20 akt/, faktura VAT nr (...) z dn. 26.05.2012 r. na kwotę 101,70 zł /k. 21 akt/, faktura VAT nr (...) z dn. 26.05.2012 r. na kwotę 8,50 zł /k. 22 akt/, faktura VAT nr (...) z dn. 17.05.2012 r. na kwotę 33,90 zł /k. 23 akt/, faktura VAT nr (...) z dn. 17.05.2012 r. na kwotę 51,00 zł /k. 24 akt/, faktura VAT FV 48/2012 r. z dnia 11.05.2012 r. na kwotę 107,02 zł /k. 25akt/, dowód wpłaty z dn. 7.05.2012 r. na kwotę 390,00 zł /k. 28 akt/, zeznania świadka G. W. /k. 123 akt/, zeznania świadka J. B. /k. 144 – 145 akt/, zeznania świadka M. Z. /k. 145 akt/.

Pismem z dnia 24.02.2014 r. E. S. wezwała J. J. do zapłaty kwoty 6.373,46 zł tytułem zwrotu nakładów na nieruchomość poczynionych przez nią samodzielnie oraz wspólnie (solidarnie) wraz z A. P. w lokalu przy ul. (...) w S..

dowód: pismo z dn. 24.02.2014 r. wraz ze zwrotnym potwierdzeniem odbioru /k. 36, 37 akt/.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie powódka E. S. oparła swoje roszczenie o przepisy dotyczące użyczenia, twierdząc, iż łączyła ją z ojcem pozwanej W. P. umowa użyczenia lokalu mieszkalnego położonego w S. przy ulicy (...).

Sąd zważył, iż umowa użyczenia ma na celu przysporzenie przez użyczającego korzyści biorącemu, który bezpłatnie może korzystać z rzeczy użyczającego. Nie jest to umowa wzajemna: świadczeniu użyczającego nie odpowiada świadczenie biorącego, bowiem nie jest on zobowiązany do żadnych świadczeń. Jest to umowa jednostronnie zobowiązująca, w której biorący korzysta z rzeczy cudzej w sposób określony przez użyczającego, a jeżeli dokonuje nakładów na rzecz, to zgodnie z art. 752 k.c. w zw. z art. 713 k.c., czyni to nie dla siebie, lecz dla użyczającego, dla jego korzyści i tylko wtedy może żądać zwrotu uzasadnionych nakładów jak osoba prowadząca cudze sprawy bez zlecenia.

Powódka wniosła o zwrot nakładów poniesionych na lokal w roku 2001, 2008, 2009 i 2012.

Analizując w pierwszej kolejności zasadność żądania zwrotu nakładów poniesionych do dnia 7.05.2012 r. kiedy to W. P. darował przedmiotowy lokal pozwanej należało zważyć, że zgodnie z utrwalonym stanowiskiem prezentowanym w orzecznictwie, w przypadku zbycia rzeczy użyczonej w czasie trwania umowy użyczenia, **jej nabywca nie wstępuje w stosunek użyczenia w miejsce zbywcy** (wyrok Sądu Najwyższego z dn. 7.04.2005 r., sygn. akt II CK 569/04, LEX nr 175987).

Zbycie rzeczy użyczonej w czasie trwania stosunku użyczenia nie prowadzi ani do jego wygaśnięcia, ani też do wstąpienia nabywcy w miejsce zbywcy jako użyczającego. Przepisy k.c. regulujące użyczenie nie przewidują rozwiązania przyjętego w art. 678 k.c. w odniesieniu do najmu i dzierżawy (w zw. z art. 694 k.c.), a ze względu na zasadnicze różnice w układzie interesów stron najmu/dzierżawy (wzajemność świadczeń, odpłatność) i stron użyczenia (nieodpłatność) nie ma także podstaw do analogicznego stosowania art. 678 k.c. do umowy użyczenia (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dn. 13.06.2000 r., wraz z uzasadnieniem, sygn. akt I ACa 422/00, LEX nr 82151).

Podzielając przytoczone stanowisko trzeba było dojść do wniosku, iż pozwanej nie przysługiwała bierna legitymacja w sporze wywołanym zgłoszeniem roszczenia o zwrot nakładów poczynionych na lokal w roku 2001, 2008 i 2009 i 2102, wywiedzionego z treści art. 713 kc w zw. z art. 752 kc. Pozwana J. J. nie użyczała bowiem rzeczy, nie była stroną umowy użyczenia, z której powódka wywodziła swoje roszczenie.

Niezależnie od braku legitymacji biernej pozwanej w ww. zakresie, należy wskazać, iż powódka nie wykazała nadto – wbrew regule wynikającej z art. 6 kc - aby poniosła nakład w 2001 r. - opłatę za wykup lokalu. Z przedłożonego dowodu wpłaty wynika bowiem, iż dokonał jej A. P., który był konkubentem powódki. Powódka nie przedłożyła żadnego dowodu pozwalającego na ustalenie, iż roszczenie o zwrot świadczenia spełnionego przez A. P. przysługuje powódce z jakiegokolwiek tytułu. Wobec powyższego zbędnym stało się badanie podniesionego przez pozwaną zarzutu przedawnienia tego roszczenia, skoro istnienia roszczenia przysługującego powódce nie wykazano w niniejszej sprawie.

Następnie trzeba było zważyć, że jako alternatywną podstawę prawną dla zgłoszonego żądania powódka powoływała przepis art. 405 kc, wskazując, że doszło do powstania korzyści majątkowej kosztem powódki.

Zgodnie z prezentowanym w orzecznictwie stanowiskiem, w sprawie o zwrot nakładów zawsze należy na wstępie ustalić na podstawie jakiego stosunku prawnego czyniący nakłady posiadał nieruchomości i dokonywał nakładów. Jeżeli z właścicielem łączyła go jakaś umowa, należy określić jej charakter oraz to, czy w uzgodnieniach stron uregulowano sposób rozliczenia nakładów. Jeżeli takie uzgodnienia były, one powinny być podstawą rozliczenia nakładów, chyba, że bezwzględnie obowiązujące przepisy k.c. normujące tego rodzaju umowę przewidują inne rozliczenie nakładów, wtedy te przepisy powinny mieć zastosowanie, podobnie jak w sytuacji, gdy umowa stron nie

reguluje w ogóle rozliczenia nakładów. Dopiero wówczas, gdy okaże się, że umowa stron, ani przepisy regulujące dany stosunek prawny nie przewidują sposobu rozliczenia nakładów, jak również nie ma podstaw do stosowania wprost lub odpowiednio art. 224-226 k.c., zastosowanie znajdzie art. 405 k.c., bowiem przepisy art. 224-226 k.c. mają charakter szczególnie wobec art. 405 k.c. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dn. 6.05.2010 r., sygn. akt I ACa 276/10, LEX nr 756554).

Podzielając w zupełności przytoczone stanowisko Sąd doszedł do wniosku, iż do śmierci A. P., a następnie daty nabycia lokalu przez pozwaną w drodze darowizny, powódka była stroną umowy użyczenia lokalu, czerpiącą swe uprawnienie od konkubenta A. P., któremu z kolei w bezpłatne używanie lokal oddał użyczający właściciel W. P.. Rozliczenia nakładów dokonywanych w tym czasie przez powódkę winny być zatem dokonywane zgodnie umową stron lub przepisami regulującymi dany stosunek prawny, wyłączając zastosowanie art. 405 kc. Jak już wyżej wspomniano, pozwana nie była stroną żadnej z tych umów i nie stała się nią po nabyciu lokalu w drodze umowy darowizny.

Po nabyciu lokalu w drodze umowy darowizny pozwana dokonała czynności mających na celu opuszczenie lokalu przez powódkę i wydanie go pozwanej. W konsekwencji Sąd doszedł do wniosku, że strony pozwanej nie łączyła żadna umowa z powódką, a posiadanie lokalu od daty, w której pozwana stała się właścicielką lokalu i zażądała jego zwrotu, należało oceniać w oparciu o przepisy o zależnym posiadaniu rzeczy.

Stosownie do treści art. 230 kc przepisy dotyczące roszczeń właściciela przeciwko samoistnemu posiadaczowi o wynagrodzenie za korzystanie z rzeczy, o zwrot pożytków lub o zapłatę ich wartości oraz o naprawienie szkody z powodu pogorszenia lub utraty rzeczy, jak również przepisy dotyczące roszczeń samoistnego posiadacza o zwrot nakładów na rzecz, stosuje się odpowiednio do stosunku między właścicielem rzeczy a posiadaczem zależnym, o ile z przepisów regulujących ten stosunek nie wynika nic innego.

Z kolei zgodnie z art. 226 § 1 k.c. samoistny posiadacz w dobrej wierze może żądać zwrotu nakładów koniecznych o tyle, o ile nie mają pokrycia w korzyściach, które uzyskał z rzeczy. Zwrotu innych nakładów może żądać o tyle, o ile zwiększają wartość rzeczy w chwili jej wydania właścicielowi. Jednakże gdy nakłady zostały dokonane po chwili, w której samoistny posiadacz w dobrej wierze dowiedział się o wytoczeniu przeciwko niemu powództwa o wydanie rzeczy, może on żądać zwrotu jedynie nakładów koniecznych.

Samoistny posiadacz w złej wierze może żądać jedynie zwrotu nakładów koniecznych, i to tylko o tyle, o ile właściciel wzbogaciłby się bezpodstawnie jego kosztem (§ 2).

W doktrynie podkreśla się, że posiadacz w dobrej wierze może domagać się zwrotu nakładów koniecznych o tyle, o ile nie mają pokrycia w korzyściach, które uzyskał z rzeczy. Z wartości nakładów koniecznych należy więc potrącić wartość pobranych przez posiadacza pożytków, a także korzyści, jakie uzyskał, nie płacąc za korzystanie z rzeczy. Zwrotu innych nakładów posiadacz, o którym mowa, może żądać o tyle, o ile zwiększają wartość rzeczy w chwili jej wydania właścicielowi. (por. Jerzy Ciszewski, Komentarz do art. 226 kc, LEX).

Sąd zważył, że stosownie do poglądu prezentowanego w judykaturze nakładami koniecznymi są wydatki niezbędne do utrzymania rzeczy w należyтым stanie, umożliwiającym normalne korzystanie z niej. Są to remonty i naprawy, konserwacja, podatki, opłaty, składki na ubezpieczenia. W kategorii nakładów koniecznych w rozumieniu art. 226 nie mieszczą się nakłady polegające na udziale w budowie budynku i w jego wyposażeniu w różnego rodzaju instalacje, jako służące „stworzeniu” rzeczy (orzeczenie SN z 19 stycznia 2005 r., I CK 476/04, LexPolonica nr 2395660, Biul. SN 2005, nr 11, s. 48).

W ocenie Sądu powódka nie wykazała, by poniesione przez nią od maja 2012r. nakłady konieczne nie miały pokrycia w korzyści, jakie uzyskala nie płacąc pozwanej za korzystanie z lokalu. Nie przeprowadziła także żadnego dowodu dla wykazania, czy poniosła nakłady inne niż konieczne zwiększające wartość lokalu w chwili jej wydania właścicielowi. Ciężar udowodnienia powyższych przesłanek zgodnie z ogólną zasadą rozkładu ciężaru dowodu z art. 6 k.c. spoczywał na powódce.

Strona powodowa nie wykazała także, że pozwana uzyskała korzyść majątkową wskutek poczynionych nakładów na lokal i stała się wzbogacona w sposób, o którym mowa w art. 226 § 2 kc, dotyczącym posiadacza w złej wierze.

Korzyścią majątkową jest przede wszystkim zwiększenie aktywów. Podkreślenia wymaga, iż wielkość korzyści, jako wzbogacenia, może, ale nie musi, odpowiadać wielkości straty lub nieuzyskanej należnej korzyści po stronie zubożonego. Uzyskana korzyść umiejscowiona zostaje bowiem w konkretnej strukturze majątku osoby wzbogaconej, uzyskując bądź tracąc względem wartości, jaką miała w strukturze majątku zubożonego. Na przykład zużycie cudzych materiałów budowlanych spowodować może per saldo znacznie większy ogólny wzrost wartości budynku, aniżeli wynika to z prostej sumy użytych materiałów i robocizny (Komentarz do art. 405 k.c., Tomasz Sokołowski, LEX).

Wykazanie faktu zaistnienia przesłanek roszczenia wynikającego z art. 405 k.c. spoczywało w całości na powódce, zgodnie z regułami z art. 6 k.c. i 232 k.p.c. Obowiązkiem powódki było zatem wykazanie zarówno faktu, iż nakłady poczynione przez nią były konieczne jak i pozwana wzbogaciła się ich kosztem. W ocenie Sądu powódka nie zaoferowała dowodu dla wykazania, że wskutek wydatkowania stwierdzonych fakturami kwot na materiały remontowe, lokal ma wyższą wartość od wartości przed dokonaniem nakładów, która określałaby wysokość wzbogacenia, bądź że pozwana zaoszczędziła określoną kwotę niezbędną na wyremontowanie lokalu w zakresie wskazywanym przez powódkę. Pozwana zarzucała natomiast w toku niniejszego postępowania, że nie wyrażała zgody na dokonywanie jakichkolwiek prac remontowych, a odebrany powódce lokal był zdewastowany, a nie wyremontowany, zaprzeczając tym samym twierdzeniu o uzyskaniu bezpodstawnej korzyści kosztem majątku powódki. Przy rozpoznawaniu sprawy na podstawie przepisów kodeksu postępowania cywilnego, rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.).

Mając na uwadze powyższe argumenty Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.